

BESZÉDES ISTVÁN VERSEI

RÖPÓDA

„Tégedet oh tündér, hogy menteni földre leszálltál,
elrontott az erős isten (. . .)* — ismétlem, mert
furcsállik itt, hol „rontani” gépezeteket a szokás;
elromlik a csörgőóra, s milyen békén, micsoda
közönyben üli meg a két kezét: marokban fészkel,
ott kotor. Egyszerűen csak pusztul a motor:
nem mamutfaj, nem „nemzet”, nem dómnyi tölgy,
nem tölgyies bokor. Nem szásszen, pattan: oly;
nem kettyen: rostokol. Rotor.
Nem menedék az „erő”, vagy „menedék” az erő csak:
hogy „harcból” mentsen, vagy harcba „segítsen”
gubányi Hadúr: sedergünk lendkerekezve, pöntyögjön
megszünetlen tornászó bőr alatt a húr (a vekkeren
patogó glazúr): pörgök, mint kultúrház előtt,
táskával lendületezve Csórival. Kerengek, mert
összevissza foly bukszus, s fűzbokor, tyúkhúr
türemlő szőnyege hatol. Áll-e az óra? Nincs szege,
nincs nyíló-záró cágere. A pléhdobozra ráng,
dobol
a rejtett kisujjköröm pöröly. A pára lombog,
a törzs faléceket közöl; szédülő dérpermeten
bögöly, bár zúzódni vonszol a fenék: a nadír
e gödör, a mágnes visszaver, s visszanyeri rángva
(fejem fölött e bolondmalom), végképp körbe járva
a vízszivattyúkábel; s már köröndre dobbanok:
könyököm, vállam súrlódik bár el: az órát félttem,
meredeken védem, bádogát földhöz nem lököm: karónyi

* Vörösmarty

karomon csörög,
 míg hangárba zuttyanok anyahajószínen. Micsoda
 glancoló öröm, hogy véres az inam és bizserég
 az ínyem.

(DETERMINUS) III.

Míg szabadon tocsogott űs Parányka,
 foghatta bárki emberfia kézen.
 Nem volt még akkorkia sorsa keresztés
 s vemhes a szóló málhasúlyszemérem.

És jöttek, tiporogtak ki a törpék:
 sorban a hártvás jég szemét betörték.
 S most, ahonnan csak ittak (láss kalandot!),
 csőrrel odafagyva a vadgalambok.

Tőlünk függ? Mi szabunk magunkra?
 Télre kell kötelesség-bunda,
 nyárra gyerekek járóka-ketrec,
 üreges ének-eszterlác!

S tán rajtad áll(?): amit kívánsz,
 puffadra terhel. Madárbegy-agyban
 csöppen az édes köd, ha vakkan
 fölülü, ágon-is hiány.

(DETERMINUS) VI.

Partnak elfúlík, mire
 fülemtől méternyire.
 Sárpántot fen pantallója szárán,
 meghallom csattogni bokáján.
 Cipőjén még a friss csatak.
 Elolvadt már a krétacsík a pályán.
 Ha nem várom meg, elmarad.

Füvet kaszált a nyers cipőorr.
 Nyirkos a szél, olvad a mézpor,
 elolvadt már a krétacsík a pályán.
 Hátranézek, át útitársam vállán:
 épphogy látható a közelebb kapu.
 Az aljig legörögne ő, a sátán.
 Rémlene fenn csak a Patyomkin-falu.

Hiába feddem, hallgat és tagad.
 Henceg csupán, mert kínlódva halad.
 Az aljig legörögne ő, a sátán,
 ha leütném, de sarkon a zsaru.
 De bujthat bár, s papolhat is: smafu!,
 ha nem várom be, s elmarad.

PÁZSIT

Megnőne perzselve az árnyék,
 vagy nád közül a vízözön kihajt.
 Rebbenne hangyaboglya-várnép:
 szigetre szállna majd.

Ott állnék, kinn meg mennydörögne;
 ablakban, függöny nem takar:
 szétszakadozván időközökre,
 de . . . bévül van a zivatar.

Szarvakat növesztne az ebre.
 Ha jönne szél, rántaná lovát;
 szökkenne tűz, legelni menne:
 csipkét és faiskolát.

Hajózó borjúdög zörögne:
 — Ajtót ki áll? Jövök hamar! —,
 ha nyitnám, míg kezemben bögre;
 ám . . . bévül van a zivatar.

.....

De mit beszélek(!), láthatom jól,
légi pázsit az, hullámaival:
kiúszik márga-lombkorongból
a dudorászó hal.

Időzik fönn, lebegve épen,
zeppelin-köbnyi. Mi zavar?
Nem volt ilyen nagy szélcsend régen:
hogyan süllyed a méhe, s csupa var?!

MEG MÉG, NOHA

Meg még, noha
nem olvad a hó,
de ha túlnövi a fű,
betelepszí, elenyésznek
amik tudtanak, kihál,
ami gyökerét verte be a lékbe,
a torkát vágja el a sikló jéggyalu,
s noha a moha kárpitozza be a nyomtolódást,
s ha a selyem por, ha a kord korom:
ki tudja, hol vontatott a lomb el;
más a nép, mi ujdont él körül,
s ha másként él veled az összes tegnapi,
vagy a pihékbe rögzült jelleg tűn el,
s majd csak pályán követi az új
természet a régít,
lentről feltorzódás, ha követődik,
s ósága friss tolulásba kezd, s
feledni, hogy Világa szeretett ünnepet,
s már most se tudott, hogy miként is
vajon?